

naar Jonas Lies Bog kaldes usædelig. Det virker demoraliserende at se den ene Mand efter den anden trække sig ud af Forholdet uden mindste Besvær, saa snart de ser Troldeøret, det vil sige saa snart deres Fortryllelse eller Forelskelse er fordunstet. Det hæver heller ikke Bogens Moralitet, naar det foregives, at Heltinden er gift med alle de forskellige Mænd. Hvilken Parodi paa Ægteskabet! Hvor nedsættende for Manden! at han ganske uden Modstand ser Hustruen drage bort med en anden. Det er i Strid med al Æresfølelse indenfor Ægteskabet; denne kan dog ikke saaledes overspringes, selv om den ene Part har en trolde Natur.

Troldeørets Allegori vilde passe meget bedre ind i Rammen af et løst Forhold. Et Ægteskab lader sig ikke saa let løse. Lie burde dog, naar han vil omtale et Ægteskabsbaand, have ladet de forskellige Elskere pines lidt ved Bevidstheden om at være bundet til en Trolde, inden de paa den nemmeste Maade slipper af med hende. De føres af deres Svaghed ud i de største Lavheder; Skipperen udsætter Skib og Menneskeliv ved sin Optagethed; Købmanden opgiver Traditionen og sin Livsgerning; Majoren foruretter sin trofaste Tjener o. s. v. Men saa snart de faar Øjet aabnet for, at det er en ubehagelig Person, de har med at gøre, saa er der straks en anden, der overtager hende, og de vender ganske frejdigt tilbage, hver til sit. En saadan Fremstilling skal just ikke afskrække Mændene fra at falde i „Lindelinernes“ Garn. Dog kan det vel ikke være Lies Mening, at det skulde være en ganske undskyldelig og farefri Sport at lade sig fange i et saadant Garn. Kun den raa, udannede Berider har saa megen Følelse af Ære og Ret, at han tager sig tilrette med en Pisk, da han begynder at mærke Trolden. De andre staar blot og gaber. End ikke den sølle Præst faar mindste Mindelse om, at det maaske kunde være en kristelig Pligt at forsøge paa at overvinde Trolden hos den Kvinde, han har elsket. Han lader hende fare som de andre.

Ja, de stakkels Mænd! De er de forførte; dem skal vi Kvinder ikke gaa irette med, de arme, svage Skabninger, hvad formaar de mod en „Lindelin“?

Vil Mændene til alle Tider vedblive at lade denne foragtende Medynk øses ud over dem? Vil de aldrig komme til at indse, at det, som det først og fremmest gælder om i Livet, er at blive Herre over sig selv, aandeligt og legemligt. Er Kampen haard, haardere maaske end vi Kvinder forstaar, saa er de jo da heller ikke Mænd og mandige for Ingenting! Gid Mødrene vilde lære deres Sønner gennem Kærlighed, at Kampen bør optages. Gid alle Kvinder vilde føle, at Kraften